

[C. C. Heilesen.]

I Ændringsforslag Nr. 6, hvorefter Retten kan forbyde offentlige Gengivelser i Billeder af et Retsmøde, hvilket Forslag har sit Forbillede i engelsk Ret, deltager jeg ud fra den Forudsætning, at Forslaget maa forstaaes i Lighed med det i Bilag 4 i Betænkningen Side 40—41 om engelsk Ret meddelte.

I Ændringsforslag Nr. 7, hvorefter offentlig Gengivelse af Forhandling i Straffesager, altsaa ogsaa Domsforhandling, men derimod formentlig ikke selve Dommen, skal forbydes, saafremt sigtede er under 18 Aar, og det begæres af Værgen eller en Repræsentant for Vægeraadet, deltager jeg ud fra den Betragtning, at Samfundet og Retsudøvelsens almindelige Interesse i Retsplejens Offentlighed krydses af de Hensyn, der gør sig gældende for Børnenes og de unges Vedkommende, og som er fremhævet i den Henvendelse fra Dansk Kvindesamfund, der er optrykt som Bilag 5 til Betænkningen.

Det er ogsaa ud fra lignende Betragtninger, at jeg deltager i Ændringsforslag Nr. 9, der ligeledes i Overensstemmelse med en Henvendelse fra Dansk Kvindesamfund forhøjer Aldersgrænsen for Personer, hvem Retten kan nægte Adgang til offentlige Retsmøder, fra 18 Aar til Myndighedsalderen, altsaa 21 Aar.

Det forekommer mig rimeligt, at man imødekommer den Henvendelse, her foreligger fra Dansk Kvindesamfunds Side om at sætte Grænsen ved Myndighedsalderen; det er en meget naturlig Grænse. Den, der følger Retsforhandlingerne, ved, at det meget ofte kan være uheldigt, at unge har Lejlighed til at følge Rettens Forhandlinger; hvis man sætter Grænsen ved 21 Aar, har man større Garanti for, at de helt unge virkelig kan holdes borte fra Retsforhandlingerne, som det ikke er til Gavn for dem at overvære.

Naar det som en Indvending overfor dette Ændringsforslag er fremhævet, at det eventuelt kunde føre til, at ogsaa juridiske studerende kunde udelukkes, idet de eventuelt kunde være under Myndighedsalderen, maa jeg for det første sige, at jeg tror ikke, der vil ske saa stor Ulykke ved, om man lod saa unge juridiske studerende være undergivet de samme Regler; men hertil kommer, at Indvendingen efter mit Skøn er ubegrundet, fordi Analogien af Retsplejelovens § 31 i dette Tilfælde utvivlsomt kan finde Anvendelse. Thi § 31 fastsætter, at naar Retsmøder holdes for lukkede Døre, kan foruden de Personer, der er til Stede, og

som maa være til Stede under Retsforhandlingerne, ogsaa enkelte andre faa Adgang til at overvære Retsmøderne. Og i Analogi med denne Bestemmelse vilde utvivlsomt, hvis det skulde være af Betydning for de juridiske studerendes Uddannelse, disse kunne faa Adgang til at overvære Retsmødet. Jeg kan derfor ikke anse den Indvending, der i saa Henseende er rejst, for afgørende. Jeg maa i det hele anse den Henvendelse, der foreligger fra Dansk Kvindesamfund, for velbegrundet, og jeg maa derfor anbefale det foreliggende Ændringsforslag.

I Forbindelse med Omtalen af denne Gruppe af Ændringsforslag kan jeg ikke undlade at tilføje, at det siger sig selv, at af meget stor Betydning med Hensyn til Spørgsmaalet om Offentlighed i Retsplejen — der, som jeg allerede har berørt, er et af den moderne Retsplejes allervigtigste — er Pressens Stilling. Det vilde være af overordentlig Betydning, af langt større Betydning end nogen Lovbestemmelse, om ved offentlig Omtale af svævende Straffesager den Grundsætning kunde vinde Anerkendelse, der allerede er opstillet af den franske Revolution i den berømte Menneskerettighedernes Erklæring: Enhver bør behandles som uskyldig, indtil han har tilstaaet eller er kendt skyldig. Af praktisk Betydning vilde det maaske være, om vore Journalist- og Pressesammenslutninger vilde drage Omsorg for, at Retsreferenter fik Lejlighed til i nogen Tid at følge den objektive og lidenskabsløse Maade, hvorpaa i England selv store og sensationelle Retsager i Regelen refereres. I en interessant Afhandling i „Ugeskrift for Retsvæsen“ i Foraaret fremhævede Professor Vinding Kruse følgende fire vigtige Træk, der i overvejende Grad kendetegner det engelske Retsreferat. For det første er Referatet ikke blandet op med kritiske Bemærkninger, man overholder strengt den Linie: Referat for sig og Kritik for sig. For det andet kendes der ikke stemningsfarvede Indledninger eller indskudte Bemærkninger, hvorved Stemningen søges præpareret i den ene eller den anden Retning. For det tredje: der vises stor Varsomhed med Billedstoffet, navnlig med Hensyn til Gengivelse af Vidner, der, hvis de gengives, saaledes som de nu desværre ofte gengives, kan blive utilbøjelige til at medvirke til den betydningsfulde Samfundsinteresse i Retssagers Opklaring. Og endelig for det fjerde: man undgaar misvisende Overskrifter. Hvis Presseorganisationerne vilde arbejde for Gennemførelsen af lignende Grundsætninger